

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

ХРАБРОСТ ДА СЕ ВЕРУЈЕ

Када је наступило свитање, народне старешине, првосвештеници и књижевници су се окупили и одвели Исуса на своје суђење. Тада су му поставили питање: "Ако си ти Христос, реци нам." На то им је Исус одговорио: "Ако вам кажем, нећете поверовати, а ако вас упитам, нећете ми одговорити. Од сада ће Син човечији сести с десне стране силе Божије." Тада су му рекли: "Ти си, дакле, Син Божији?" А Исус је одговорио: "Ви кажете да сам то ја." Тада су рекли: "Шта нам је још потребно сведочанство? Сами смо чули из његових уста." (Лука 22, 66-71).

Погледајмо прво прво суђење Исуса, које је било изазвано притисцима религиозних вођа тог времена. После тога ћемо се осврнути на друго суђење које се одиграло пред Пилатом, као и на треће, које је било пред Иродом. У овим суђењима, важно је обраћати пажњу на питања која су упућена Исусу, јер сва три питања имају дубоко значење – она су питања која човечанство поставља Богу.

Питања која постављамо увек откривају пут нашег личног веровања. Синедрион је био састављен од владајућих старешина и свештеника Јеврејског народа, који су били први који су Исуса одвели на суђење након његовог хапшења. На крају, Исуса ће предати Пилату. Важно је напоменути да је Синедрион чинио групу верских вођа који су били одани и посвећени својој вери.

У Исусовом суђењу, постављена су питања која су типична за религиозне људе. Ова питања постављају појединци који долазе у цркву, питања која одражавају дубоку верску забринутост.

Сада, размислимо: да смо били у прилици да поставимо питање Исусу, које би оно било? Које је наше најважније питање које бисмо му упутили? Да ли бисмо желели да знамо зашто је наш живот постао онакав каквим га данас видимо? Или бисмо желели да знамо када ће нам се снови испунити? Да ли бисмо питали када ће Исус донети мир на Земљу или када ће наша забринутост око тероризма, верских и политичких фанатика нестати?

Не можемо да читајмо новине а да не поставимо Богу нека питања. Исто тако, не можемо да се усредсредимо на свој живот, а да не поставимо нека питања која нас муче. Разлог зашто постављамо ова питања Исусу је исти разлог који је и Синедрион имао када је постављао своја питања. Тражимо спасење. Ми знамо да не живимо живот онако како је Бог замислио за нас; некако смо изгубили свој пут и желели бисмо да нам живот буде ослобођен од грешака које правимо и греха који нас обузима.

Прво питање које је Синедрион поставио Исусу било је: „Ти си, дакле, Син Божији?“ Да ли си ти Месија? Реч „Месија“, или „Христос“, означава онога који је помазан од Бога да донесе спасење људима. Сврха тог спасења је да обнови духовне, политичке и социјалне аспекте живота у једно добро и неискварено створење, какво је Бог имао на уму када је стварао свет.

Многи су очекивали долазак Месије као спаситеља. Јевреји су веровали да ће Бог помазати новог цара из Давидове лозе који ће бити тај Спаситељ. Међутим, након што је Давидова династија нестала, неки су почели да разматрају како ће Месија можда бити свештеник, пророк или чак рабин.

Током векова, људи су наставили да чекају и постављају питање: "Када ће се појавити помазани спаситељ?"

У време Исуса, неколико људи је још увек носило овај терет и постављало исто питање. Међутим, више није било јасног националног објашњења о том месији у првом веку. Заиста, не постоје наговештаји да је постојао неки други кандидат за Месију осим Исуса. Нико није говорио о доласку Месије. Јосиф Флавије, јеврејски историчар из тог периода, био је веома продуктиван у својим радовима, али никада није користио термин "Месија".

Када је Исус започео своју мисију, људи су били навикнути да живе без Божије месијанске интервенције; изгубили су наду у њу.

Можда се неко од нас препознаје у овоме, читајући ове редове. Ми се молимо и молимо... за спасење нашег брака, посла, или здравља. Молили смо Бога многе пута да интервенише у животима наше деце. Спустили смо главу у цркви и молили се, изговарајући речи Оче наш: "Да дође царство твоје..." Али чекање је било толико дуго да бисмо, искрено говорећи, били уплашени ако

би се то заиста догодило. Трудимо се да се уздамо у наду, али када нам то постане превише тешко, налазимо начине да избегнемо разматрање те наде, јер последња ствар која нам је потребна јесте ново разочарење.

Ово је био велики изазов за верске вође које су одвеле Исуса на суђење. Суштински, оно што су они заправо питали било је: „Исусе, да ли је стварно мудро узети људску наду? Реци нам, да ли заиста желиш да будеш познат као Месија?“

Фасцинирајуће је то што Исус није одговорио на њихово питање рекавши: „Да, ја сам Месија.“ Заиста, према Лукином извештају, пре Васкрсења, Исус никада није изјавио: „Ја сам Месија.“ Увек су то били други који су га препознавали, као што је Петар, који је изјавио да је Он Месија. И сваки пут када се то догодило, Исус им је говорио да то не шире. Зашто? Зашто Исус није једноставно изашао и потврдио да је Он Спаситељ? Разлог је исти као и у случају Синедриона, где је рекао: „Ако вам кажем, нећете поверовати; ако вас упитам, нећете одговорити.“

Људи нису веровали да ће Исус обновити њихове животе, опростити њихове грехе, и ујединити их с Богом, само зато што је сам тврдио да је помазани Месија. Људи једноставно не би веровали само на основу Цркве која то тврди. Међутим, разлог зашто неки људи почињу да верују јесте тај што имају храбрости да траже спасење. То је разлог зашто Христос каже: „Молите и даће вам се; тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се.“ (Лука 11, 9-10)

Исус нас позива да наставимо да тражимо, не зато што ћемо увек добити оно што желимо, већ зато што кроз сам процес тражења поново откривамо нашу дубоку чежњу за спасењем. Питања, тражење, куцање на врата – све су то есенцијални делови људског постојања. То су путеви који нас подсећају да смо бића која зависе од свог Спаситеља.

Једна од великих опасности савременог друштва је та што имамо много избора, те често мислимо да можемо добити све што желимо без икаквог питања. Али, схватили ми то или не, оно што стварно желимо није све што нас окружује, није сва роба коју натрпавамо у своје животе. Не, оно што нам заиста треба је сам Бог.

У 11. поглављу Лукиног еванђеља, Исус наставља: „Када ваше дете затражи рибу, сигурно му нећемо дати змију уместо ње. Ако затражи јаје, нећемо му дати шкорпију. Када, дакле, ви као зли људи умете да дајете добре дарове својој деци, колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који га моле.“ (Лука 11, 11-13)

Другим речима, Исус каже: „Ако ви, као људи, знате да својој деци дајете добре дарове, зар не мислите да ће небески Отац учинити много више за своју децу?“ Када наше дете одраста, оно се осећа апсолутно слободним да пита и тражи оно што жели. Можда му нећемо увек дати све што тражи, али у том процесу, у његовом тражењу, дете учи да га волимо. Чак и

када кажемо „не“, оно зна да то чинимо из љубави.

Слично томе, у процесу тражења, молења, куцања на врата небеска, ми себе препознајемо као оне којима је потребно да приме оно што само Бог може да да.

Опет, у 11. поглављу Лукиног еванђеља, Исус нам открива да ће нам Отац дати Светог Духа. Служба Светог Духа увек је усмерена на нас, на све оно што смо већ примили у Сину. Служба Сина, пак, има за циљ да нас доведе кући, ка Оцу.

Када је Синедрион поставио Исусу питање да ли је Он Син Божији, поново се сусрећемо са термином који Исус никада није користио за себе. Тиме не желим да кажем да Исус није био Син Божији, већ да Он није користио овај термин да би се представио.

За време свог земаљског живота, Исус се увек представљао као Син Човечији, изражавајући дубоку поистоветљеност с људима. Овај термин се користи више од 80 пута у еванђељима, наглашавајући да је Исус заиста познавао нашу стварност, нашу патњу, и наше потребе.

Међутим, према Луки, ниједан човек тада није схватао да је Исус и Син Божији који може да реши наше дубоке потребе. Анђео је рекао Марији да је Исус Син Божији. Ђаво је, у искушењима, изјавио исто. Демони су исто тако проговорили кад их је Исус изгонио. Чак је и сам Отац потврдио ову истину током Исусовог крштења. Упркос свему овоме, зашто Исус није сам изјавио да је Он Син Божији? Одговор лежи у томе што вера, да би била истинска, захтева питање, захтева трагање.

Када је Синедрион упитао Исуса да ли је Он Син Божији, Исус је одговорио: „Ви кажете да сам то ја.“ Овај одговор је изазвао гнев код религиозних вођа, који су онда изјавили: „Шта нам је још потребно сведочанство? Сами смо чули из његових уста.“ Али ово нису биле Исусове речи. Биле су речи оних који су поставили питање и који су на тај начин открили Његов истински идентитет као Сина Божијег. Чак и када питање није било постављено с намером да се сумња у Његову природу, оно је ипак открило чежњу за Божијим откривењем међу нама.

Да, Исус је заиста Син Божији, помазани Месија, Божији одговор на чежњу која гори дубоко у нашој души. Без обзира шта ми заиста тражимо, Свети Дух нам указује на чињеницу да смо већ примили Божији одговор у Исусу Христу. Када тражимо нешто од Неба, питање које Бог поставља нама, као људима који тежимо духовном животу, јесте: „Зашто тражите нешто више од онога што вам је већ дато у Исусу?“

Ако тражимо правац у животу, не треба нам више праваца осим оних које Исус указује. Можемо га следити као банкар, као радник, као студент или као лидер. Не знам да ли Бог марио за то шта ми радимо у животу, све док искрено следимо Исуса у свему што радимо. Ако тражимо

здравље, морамо се предати у Исусове руке које нас чисте и лече нашу душу, оболелу од греха. Ако тражимо љубав, не можемо бити истински слободни да примимо љубав других, све док претходно не примимо љубав Спаситеља, јер без те љубави не тражимо љубав других, већ тражимо своје спасење, а љубавници не могу бити истински спаситељи.

Ако тражимо мир на земљи, ако чезнемо за светом који није подложен тероризму и страху, онда прво треба да тражимо Исуса, помазаног од Бога да нас све спасе. Јасно је да ми људи не можемо решити овако комплексне проблеме. Нити један људски напор не може донети трајно решење.

Након сваког постављеног питања, Свети Дух ће нас усмерити на Спаситеља ког смо већ примили и обновили нас у Његовој сигурној милости. Спасење никада не долази из комбиновања Исуса с политиком, новцем или новим послом. Спасење долази само од Исуса. Када то увидимо, ми можемо следити Исуса у свим сферама свог живота—политици, послу, породици—са чврстом надом, јер у Њему се налазе све наде небеса и земље, сабране у једном.

Међутим, да бисмо у потпуности уживали у овом спасењу, морамо поново пробудити чежњу и трагање.

Молитва:

Дај нам храбрости, Свети Душе, да поставимо питање које се бојимо питати из страха да на њега не буде одговорено. И дај нам храбрости да верујемо у одговор који смо већ примили у Христу Исусу. Амин.

Када је дете занемарено, а затим се нађе у присуству некога ко га истински воли и брине о њему, оно се толико снажно привија уз ту нову везу да изгледа као да више никада неће моћи да се одвоји од те љубави.

Посланица апостола Павла Римљанима слика нам слику наших живота. Грех – та тама и напуштеност у којој смо одрасли, и која нам атрофира срца тако да све теже волимо – увек је присутан у нама. Чак и након што примимо Господњу спасоносну милост, налазимо се како чинимо дела таме уместо светлости. У нашим новим срцима радујемо се Божјем закону, али тај осећај одвраћања од Њега и окретања сопственим напорима како бисмо утишали своје унутрашње глади толико прожима наше животе да нам се чини да никада нећемо бити слободни од тога. Није ни чудо што Павле узвикује: „Ја сам бедан човек!“

Али невероватна ствар је то што нас НИШТА не може одвојити од Божје љубави. Присуство Господње у нашим животима мења све. Како нас само стрпљиво Господ подсећа на оно што заиста тражимо! Док се грчевито

држимо за Њега мислећи да желимо да нам још једном подари храну из своје издашне руке, Он нам говори да гледамо даље – у оно што је заиста најдубља жеља нашег срца. Оно што највише желимо јесте да будемо повезани са Оним који нас је створио. Упркос грешној тежњи да се окрећемо од Господа на разне начине, грех ипак не успева да нас одвоји од Њега. Закон, који нам је открио грех, нема моћ да нас спасе – па зашто се онда враћамо покушајима да некако заслужимо Божју љубав? Господња љубав једноставно ЈЕСТЕ. Ништа нас не може одвојити од ње. Погледајте колико је пажње Јахве пружио Адаму и Еви након што су му окренули леђа, или заштиту коју је дао Каину након што је убио свог брата. Ако имамо срце попут Давидовог, схватићемо да наши неуспеси могу постати начин да се наша срца поново повежу са нашим вољеним Господом.

Јеремијин вапај на вратима Јерусалима: „Не носите терет у суботу,“ позив је на повезаност са Богом. Није узвикнуо „клоните се идола“ или „држите се десет заповести.“ То је био позив да се у потпуности ослонимо на Господа, што је могуће једино ако пребивамо у Његовом присуству.

Зависти, пијанке, пировања, и овима слична, за која вам унапред говорим, као што раније рекох, да они који тако шта чине неће наследити царства Божијег. - Галатима 5,21.

Спасење у Христу је ослобођење и хришћански живот јесте живот слободе - Христос нас је ослободио: 'Христос нас је ослободио за слободу. Стојте, дакле, чврсто, и не потчињавајте се опет ропском јарму.' (Галатима 5,1); 'И сазнаћете истину, и истина ће вас ослободити. Ако вас, дакле, Син ослободи, бићете стварно слободни.' (Јован 8,32.36). Христово ослободилачко дело није темељено на социјалним, политичким или економским побољшањима, као тш то неки тврде данас; то је ослобођење од силе греха и од сујeverја.

Прво, хришћани су ослобођени од закона као система спасења. Будући да су оправдани вером у Христа, они више нису под Божијим законом, већ су под Његовом милошћу: 'Јер грех неће више имати власти над вама; нисте, наиме, више под законом него под благодаћу. Шта онда? Да грешимо зато што нисмо под законом него под благодаћу? Далеко од тога.' (Римљанима 6,14.15); 'А знамо да све што закон говори - говори ониим акоји су под законом, да се свака уста запуше и да сав свет буде крив пред Богом.' (Римљанима 3,19); 'А пре но што је дошла вера ми смо били чувани под законом и затворени - за веру која је имала да се открије. Тако је закон постао наш педагог за Христа, да ми будемо на основу вере оправдани. А пошто је вера дошла, нисмо више под педагогом.' (Галатима 3,23-25)

Њихово стајање пред Богом и са Богом ('мир' и 'приступ' - Римљанима 5,1) је осигурано јер су прихваћени и посвојени у Христу. То не зависи, нити ће икада зависити, од онога што чине. Они живе јер им је опроштено, а не због свог савршенства.

Иако су пали, људска бића мисле да могу задобити прави однос са Богом кроз одређене дисциплине или послушност, ритуале или аскетизам. Без Божије праведности, они 'успостављају своју праведност' (Римљанима 10,3). Павле је знао да је ово безнадежан посао. Ниједно људско дело није довољно добро, и стога је увек присутна погрешна жеља у срцу, без обзира на исправно спољашње поступање (Римљанима 7,7-11; Филипланима 3,6). Бог прво гледа у срце.

Далеко од тога да само покаже начин живота, закон је ту да подигне, открије и осуди грех у нашим моралним животима, чинећи нас свесним његове реалности и свих оних последица: 'А знамо да све што закон говори - говори онима који су под законом да се свака уста запуше и да сав свет буде крив пред Богом.' (Римљанима 3,19); 'Жалац смрти је грех, а сила греха је закон.' (1.Коринћанима 15,56); 'Јер који чине дела закона- под клетвом су; написано је, наиме: 'Нека је проклет свако ко не остане у свему то је написано у књизи закона- да то чини''. Ова узалудност је овог према закону од којег нас је Христос ослободио.

Друго, хришћанин је ослобођен од власти греха: 'Одговори им Исус: заиста, заиста, кажемо вам, да је сваки - ко греши - роб греха. А роб не остаје у кући довека; син остаје довека. Ако вас, дакле, Син ослободи, бићете стварно слободни.' (Јован 8,34-36; видети и Римљанима 6,14-23) Они су надприродно обновљени и учињеним живима Богу преко јединства са Христом у Његовој смрти и васкрслом животу (Римљанима 6,3-11). Жеље њиховог срца су сада такве да желе служити и угодити Богу у праведности: 'Пошто сте ослобођени греха, стављени сте у службу праведности. Сада пак, пошто сте ослобођени греха и пошто сте стављени у службу Богу, имате свој плод на освећење, а живот вечни као крај'. (Римљанима 6,18.22) Власт греха укључује стална дела непослушности, али и стално занемаривање Божијег моралног закона; мржње према Њему. Сада, иако смо промењени у срцима, мотивисани смо захвалношћу за дар милости, и оснажени смо Светим Духом. Служимо у новини Духа а не на стари начин: 'А сад смо ослобођени од закона, пошто смо умрли ономе који нас је подчињавао, тако да сад служимо у новом духу, а не у старом слову' (Римљанима 7,6).

Треће, хришћани су ослобођени од сујеверја, укључујући идеју да је материја као и физичко задовољство нешто суштински зло. Против ове идеје, Павле инсистира да су хришћани слободни да уживају у свим створеним

стварима као Божијим dobrim даровима: 'А Дух изричито каже да ће у последња времена неки одступити од вере, обратиће пажњу на варљиве духове и демонске науке, у лицемерју лажљиваца, који су жигосани у својој савести, који забрањују ступање у брак, траже да се уздржава од јела, која је Бог створио да их са захвалношћу узимају верни који су познали истину. Јер је свако створење Божије добро и не треба одбацити ништа што се са захвалношћу прима. Освећује се, наиме, речју Божијом и молитвом' (1.Тимотеју 4,1-5). Када обезбеђујемо за себе, ми не кршимо морални закон, нити ометамо наше духовно добро или добро других: 'Мени је све дозвољено, али није све на корист. Мени је све дозвољено, али нећу да нешто овлада мноме. Јела су за трбух, а трбух за јела; Бог ће уништити и једно и друго. Али тело није за блуд, него за Господа, и Господ за тело'. (Римљанима 6,12.13, видети и 8,7-13).